

Καὶ πρὶν σβεσθῆς νύλογησας ἀγαπητὴν δυάδα
καὶ τελευταῖοι λόγοι σου ἦσαν « Ἑλλάς μου! » « Ἄδδα! »
Ἐπέκυψεν εἰς τῆς φθορᾶς τὸ σῶμά σου τὸν νόμον,
ἀλλὰ σὺ ζῆς ἀθάνατος, καὶ ἡ Ἑλλάς εὐγνώμων,
δρέπουσα δάφνας εὐθαλεῖς, εὐόσμους Ἑλικῶνος
θὰ στέφη τὸ κορύφωμα τῆς φιλίας σου εἰκόνας.
Χαῖρέ μοι, Βύρων, ἔξοχε υἱὲ τῆς Ἀλδιόνας,
χαῖρέ μοι, νοῦ δαιμόνιε τοῦ λήγοντος αἰῶνος.
Χαιρέτισον, ὦ βασιλεῦ, χαιρέτισον προσκλίνων,
τὸν ψάλτην χαιρετίσατε, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.

